

CONSERVATIO AETERNA CREATIO EST

Prof. dr Wojciech Kurpik
ASP Warszawa Wybrzeże Kościuszkowskie 37 tel. 8261251 fax 622969

10. 03. 2015.

Recenzja osiągnięć konserwatorskich: artystycznych i naukowych oraz dydaktycznych i organizacyjnych dr Anny Doroty Potockiej, przedstawiającej dysertację pt. *Badania i zastosowanie współczesnych materiałów z włókien jedwabnych w autorskich pracach konserwatorskich*. Recenzję sporządzono w trybie postępowania habilitacyjnego

Personalia

Dr Dorota Potocka ur. 26.07.1964 w Warszawie, po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w 1983 r., podjęła studia na Wydziale Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki warszawskiej ASP. Ukończyła je z wyróżnieniem w 1992 r., otrzymując jednocześnie angaż asystencki na macierzystym Wydziale, gdzie obecnie pracuje. W 2003 r. uzyskała stopień doktora sztuki, przedstawiając pracę realizowaną jako grant promotorski KBN pt. *Dublowanie jedwabnych obiektów zabytkowych na podłoża syntetyczne z użyciem klejów akrylowych* (promotor prof. W. Kurpik). Osiągnięcie doktoratu skutkowało otrzymaniem stanowiska adiunkta, na którym pozostaje nadal. W Uczelni od 2010 r. pełni funkcję pełnomocnika rektora ds. Krajowych Ram Kwalifikacji, a od 2012, przewodniczy Radzie ds. Jakości Kształcenia w warszawskiej ASP. Jest też członkiem Prezydium Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

Ocena artystycznych osiągnięć konserwatorskich

W autoreferacie i załączonej dokumentacji działalności konserwatorskiej po uzyskaniu doktoratu, Habilitantka dokładnie omówiła zabiegi przy 33 różnorodnych obiektach, wśród których znajdują się, zarówno malowidła ścienne, sztalugowe, sztandary, a także barwne grafiki. Dziwić może nieco ta różnorodność obiektów, ich wielkości, mnogość materiałów i potrzeb konserwatorskiego warsztatu, ale też poznaje się przy tym szerokie zainteresowania Habilitantki, wśród których wyróżnia się pasja największa – rola jedwabiu, zarówno jako tworzywa dzieła, jak i jego podłoża, co jest przedmiotem Jej dysertacji habilitacyjnej.

Przegląd dorobku artystycznego Habilitantki wypada jednak rozpocząć od pierwszej pozycji wykazu prac, od konserwacji malowideł plafonowych J. B. Plerscha w Dworze Mokronowskich w Jordanowicach (pow. Grodzisk Mazowiecki), stanowiącej kontynuację z lat poprzednich i jednocześnie zakończenie prac w tym obiekcie. Stan malowidła po zalaniu stropu wodą wymagał pełnego zaangażowania zarówno rutynowych środków i zabiegów, jak i licznych konsultacji w kwestii remontu dachu, odwodnienia itp. Duże ubytki malowidła, także na ścianach, wymagały kwerend archiwalnych oraz poszukiwań analogii z innymi realizacjami Plerscha, aby można było przygotować specjalne kartony z projektami rekonstrukcji do komisyjnej oceny przed wykonaniem. Zgromadzone materiały posłużyły Habilitatce do publikacji (114 stron) poświęconej twórczości i warsztatowi Plerscha.

Wśród konserwowanych 24 obrazów sztalugowych wymienionych w wykazie prac Habilitantki, znalazły się dwa – „Kobieta-Sen” autorstwa Andrzeja Fogtta i „Spring” Tadeusza Dominika, których zniszczenia stanowiły przykłady szczególnego wandalizmu. Pocięte gęsto ostrym narzędziem płótna, dodatkowo stargane, uległy rozdarciom oraz deformacji, z czym wiązały się duże ubytki malowidła. Stan stwardniałych i zdeformowanych fragmentów obrazu „Kobieta Sen” wymagał zdublowania na sztywne podłoże, gdyż tylko ono zapewniało wyprostowanie powierzchni malowidła. Z uwagi na znajdującą się na rewersie sygnaturę, musiało być ono przezroczyste. Podobnie postępowano i z obrazem Tadeusza Dominika, który jednak udało się zdublować na elastyczną i z racji na inskrypcje, również przejrzystą włókninę poliestrową.

Kolejne dwa obrazy, to przykłady konserwacji wielkoformatowych: „Modlitwa w Ogrójcu” Adriana Głębockiego (370x140 cm) i „Św. Wacław Męczennik” Zofii Grabskiej (210x140 cm). Pierwszy z tych obrazów przeleżał 50 lat zwinięty na wałku w niewłaściwych warunkach na strychu świątyni. Zdeformowane i zagrzybione płótno przebite kilkakrotnie, wymagało dezynfekcji, a także wzmocnienia płótnem dublującym, co z kolei wymagało budowy odpowiednio dużego stołu oraz zainstalowania stosownych urządzeń dublujących. Drugi, wiszący we wnętrzu, był w nieco lepszym stanie. Oba pokryte grubo pociemniałymi werniksami wymagały długich, wieloetapowych, żmudnych zabiegów oczyszczania.

Pozostałe omówione przez Habilitantkę obrazy sztalugowe (20 pozycji), wśród których znajdują się, między innymi, dzieła: Andrzeja Wróblewskiego, Józefa Brandta, Stefana Gierowskiego, Władysława Ślewińskiego, Wojciecha Wajsa, Władysława Stefańskiego, Stanisława Masłowskiego i Leona Wyczółkowskiego, tworzą swoistą kolekcję różnorodnych przykładów degradacji materii malarskiej z wpływem czasu, rozlicznych uszkodzeń, także tych wynikających z technologicznej ignorancji twórców. Habilitantka porusza się w tej materii ze swobodą jaką dać może tylko znakomite opanowanie konserwatorskiego materiałoznawstwa i doświadczenie nabyte w toku badań własnych, a także – świadome własnych celów – uczestnictwo w dociekaniach badawczych innych ośrodków naukowych. Wykonywane przez nią zadania konserwatorskie mogą stanowić przykład umiejętnego przetwarzania w wartości estetyczne wiedzy osiągniętej drogą naukową. Jeszcze bardziej może uwydatniło się to w konserwacji 6 sztandarów cechowych (stanowią odrębne pozycje wykazu prac), gdzie wobec różnorodnych materialnych składników poszczególnych zabytków i we współpracy oraz dyskursie z wykonawcami innych specjalności, osiągnęła zamierzone wyniki. Pozostałe dwie pozycje wykazu prac – dzieła graficzne Grzegorza Bieniasa, stanowiące przedmiot dysertacji, omówione zostaną wraz z nią.

Dopełnieniem osiągnięć artystycznych Habilitantki jest Jej własna twórczość malarska prezentowana zarówno na wystawach indywidualnych, jak i zbiorowych. Po uzyskaniu doktoratu miała 4 wystawy indywidualne (w tym 1 zagraniczną) oraz uczestniczyła w 4 wystawach zbiorowych w kraju i w 4 zagranicznych. Duże osiągnięcia ma również w popularyzowaniu problematyki konserwatorskiej, prezentując na wielu wystawach wyniki własnych prac konserwatorskich, a także konserwatorsko-badawczych, między innymi zastosowanie praktyczne w akwariach i grafice papieru z jedwabiu o opracowanej przez siebie recepturze. W świetle powyższych ustaleń nie budzą wątpliwości konserwatorsko-artystyczne osiągnięcia Habilitantki, spełniając tym samym wymogi kwalifikacji habilitacyjnych.

Dysertacja habilitacyjna i pozostałe osiągnięcia naukowe

Tytuł dysertacji: *Badania i zastosowanie współczesnych materiałów z włókien jedwabnych w autorskich pracach konserwatorskich* dokładnie odpowiada treści recenzowanej książki, liczącej 256 stron tekstu z ilustracjami, które pełnią istotną rolę w przekazie myśli i wyników badań Autorki. Uzupełnieniem treści jest bibliografia licząca 133 pozycje oraz streszczenie w języku angielskim.

Ideą przewodnią podjętych przez Habilitantkę badań materiałów z włókien jedwabnych była potrzeba udoskonalenie metody dublowania zabytkowych tkanin z jedwabiu o wysokim stopniu degradacji – reliktyw archeologicznych, sepulkralnych, użytkowanych sztandarów – polegające na otrzymaniu materiału dublującego o składzie włókien i cechach fizyko-chemicznych możliwie najbardziej zbliżonych do oryginału, zapewniających mu w warunkach normalnych dostateczną wytrzymałość. Materiał ten, tkanina lub jedwabny papier, winien też tworzyć bezpieczne, elastyczne i odwracalne połączenia z oryginałem, oczywiście przy użyciu specjalnie przygotowanych klejów.

Treść książki podzielona została na 8 rozdziałów, w których Autorka sukcesywnie, rozpoczynając od elementarnych informacji o włóknach jedwabiu, o ich fizyko-chemicznych cechach budowy (r.I), wprowadza czytelnika w zakres działań własnych, jakie podejmowała uczestnicząc we wspólnych programach badawczych Wydziału Włókienniczego Politechniki Łódzkiej, Instytutu Celulozowo-Papierniczego w Łodzi oraz Instytutu Biopolimerów i Włókien Chemicznych (r.II). W oparciu o bazę naukową tych ośrodków dysponujących znakomitym instrumentarium badawczym i dzięki uzyskanym grantom ówczesnego Komitetu Badań Naukowych, a także Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, mogła Autorka przebadać wytypowane do prób starzeniowych (z udziałem UV) jedwabne tkaniny Habotai, wykazując różnice w ich przydatności jako materiału do dublowania, co może ułatwić dobór stosowny dla oryginału. Wymaga jednak bezwzględnych wcześniejszych ustaleń jego właściwości fizyko-chemicznych, czy też sposobu przyszłej ekspozycji. Rezultaty badań tkanin i włókien jedwabnych przedstawione zostały w licznych, czytelnych tabelach znakomicie ilustrujących tok badań i ich praktyczne wyniki.

W następnym rozdziale (r.III) Autorka demitologizuje nazwę „papier jedwabny” używaną wobec obecnych na rynku niektórych potrzebnych w konserwacji dalekowschodnich materiałów papierniczych. Podkreśla przy tym, że podobnie jak nazwa, także ich skład bywa inny, niż oczekują tego konserwatorzy. Zwraca przy tym uwagę na bardzo istotną w konserwatorskiej praktyce kwestię odkwaszania starych papierów, co w przypadku użycia papieru jedwabnego może działać szkodliwie na podstawowy składnik jedwabiu – wrażliwą na alkalia fibroinę. Habilitantka, wykorzystując przeprowadzone badania włókien jedwabiu, podjęła udaną próbę wyprodukowania papieru jedwabnego o recepturze opracowanej z wydatnym Jej udziałem. W 2006 roku zespół A. D. Potocka, H. Gonera, M. Marcinkowska, otrzymał patent PL. Nr 191886, przy dokładnym zachowaniu receptury i procesu wykonania papieru, gwarantujący dokładnie określone właściwości praktyczne. Zapewniły to laboratoria Instytutu Biopolimerów i Włókien Chemicznych w Łodzi, które wyprodukowały papier jedwabny w czterech wariantach gramatury (od 55 g/m² - 60 g/m²) oraz o zróżnicowanym składzie komponentów, przy stałym zachowaniu 70% jedwabiu.

Istotnym czynnikiem w badaniach Habilitantki, ułatwiającym Jej uzyskiwanie wyników (r.III, IV, V), była możliwość korzystania z elektronowego mikroskopu skaningowego i

znakomitych mikrofotografii, na których mogła obserwować kolejne etapy badań odporności oraz destrukcji włókien jedwabiu pod wpływem różnych warunków klimatycznych i różnych czasów ekspozycji w komorze klimatycznej. Przykładem doskonałej mikrofotografii badawczej jest ilustracja 60 (s. 98), na której, dzięki przejrzystości tkanki, dostrzec można oddzierającą się od powierzchni włókna odgiętą warstewkę fibroinową, o niewielkim uporządkowaniu orientacji wiązań międzycząsteczkowych. Podobnie możliwość tak dokładnego obejrzenia przekrojów spoin i zachowania się w nich kleju, a także zmian struktury papieru poddawanego różnym reżimom starzenia, umożliwiło Jej podjęcie prób praktycznego zastosowania papieru jedwabnego w twórczości artystycznej i konserwacji (VI, VII). Papier ten, o właściwościach ustalonych w toku przeprowadzonych i omówionych wyżej badań Habilitantki, Ona sama poddała pierwszej ocenie przydatności jako podłoża dla różnego rodzaju technik malarskich (nazwanie ich enigmatycznie organicznymi (ss.134, 135), przy dużej pojemności znaczeniowej tego wyrazu, jest nieprecyzyjne). Ponieważ właściwości badanego papieru do celów artystycznych okazały się zadowalające, znalazł on zastosowanie w twórczości plastycznej.

Podjął ten wątek artystyczno-badawczy prof. Grzegorz Bienias, wykonując na papierze jedwabnym cykl prac graficznych w technice własnej, określanej jako automonotypia. Technika ta, wprowadzająca na podłoże pod dużym naciskiem, metodą akwaforty i monotypii różnego rodzaju farby: olejne, drukarskie, akryle itp., a także rysowana kredką, ołówkiem, czy długopisem, w sposób przekonujący wykazała dużą odporność papieru jedwabnego na różnorodność farb, sposób ich nakładania i twórczy temperament artysty. Z relacji Autora można wnioskować, że w pełni satysfakcjonują Go właściwości tego papieru jako podłoża grafiki. Dzieła Grzegorza Bieniasa zaprezentowane zostały na wystawie w Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha (Kraków 2008), zyskując pozytywne oceny krytyki, która, choć nie odnosi się bezpośrednio do papieru jedwabnego, zamyka pozytywnym akcentem animowany przez Habilitantkę cykl badawczy naukowo-artystyczny, potwierdzający przydatność tego papieru jako nowego podłoża w twórczości plastycznej.

7 spośród 20 automonotypii Grzegorza Bieniasa, w latach 2010- 2011, poddanych zostało zabiegom konserwatorskim, z powodu rozlicznych uszkodzeń szczegółowo opisanych przez Habilitantkę, wśród których wyróżniały się zniszczenia wywołane zalaniem wodą. Przystępując do zabiegów Habilitantka uznała, że: „przygotowany projekt konserwatorski powinien mieć charakter otwarty, o elastycznej formule opartej na nowej ramie konceptualnej, zawierającej elementy dotyczące rozpoznania niematerialnej warstwy prac, ich idei, kontekstu społecznego, autorskiego przesłania, a także elementów uwzględniających ich istnienie w sensie materialnym” (s.143). Nie umniejszając w niczym wartości rozpoznawania niematerialnej istoty konserwowanego dzieła, uważam jednak, że z niemniejszą dociekliwością należy poznawać również elementy jego istnienia w sensie materialnym, zwłaszcza pośrednie i bezpośrednie przyczyny uszkodzeń i ogólnego stanu zachowania. Wobec głębokich, wysublimowanych analiz niematerialnej treści konserwowanych grafik, w opisie przedmiotu zabiegów konserwatorskich rażącym jest brak informacji o miejscu i warunkach w jakich przebywały te grafiki, gdy je zalała woda, i czy była to woda z kranu, czy zaciek deszczowy, czy pęknięta rura kanalizacyjna, co przecież też nie jest bez znaczenia. Wszak ta elementarna wiedza winna rozpoczynać część informacyjną konserwatorskiej dokumentacji, wskazując instytucję lub osoby za to odpowiedzialne. Wykonane przez

Habilitantkę bardzo dokładne opisy zniszczeń poszczególnych grafik, ich pokrycie kurzem, rozdarcia papieru, także w miejscach niezalanych wodą, płaczące się między grafikami, poodrywane ich krawędzie, to wszystko tworzy obraz zlekceważenia i zaniedbania w jakim znalazły się prace cenionego Artysty, należące jednocześnie do dorobku naukowego będącego przedmiotem habilitacji. To kwestia wymagająca dokładnego rozpoznania, choćby ze względu na szacunek dla „autorskiego przesłania i kontekstu społecznego”, który Habilitantka uwzględniła w „nowej ramie konceptualnej swojego programu konserwatorskiego”. Z ukazanego na fotografiach i opisywanego przez Nią złego stanu grafik może bowiem zostać wysnuty wniosek o niskim standardzie papieru oraz niezgodności wyników badań wobec jego rzeczywistej trwałości. Nie znając warunków w jakich przebywały grafiki, jak były przenoszone i składowane, nawet odniesienia do wyników badań nie dadzą w pełni wiarygodnych wyjaśnień. Ponieważ znam dobrze Habilitantkę i bardzo Ją cenię za dynamikę i skuteczność działań, nie mogę uwierzyć, że nie uzyskała informacji o tym bulwersującym konserwatorskie sumienie zaniedbania wobec dzieł szczególnego znaczenia i dużej wartości, co z pełną odpowiedzialnością stwierdzić mogę: posiadam grafikę Grzegorza Bieniasa.

Z uwagi na konieczność zahamowania destrukcji uszkodzonych grafik, zwłaszcza występującego w nich „miejscami katastrofalnego zdeformowania i uszkodzenia podłoża papierowych” (s.188), Habilitantka musiała rozszyfrować fizyko-chemiczny obraz stanu papieru w konserwowanych grafikach, by stosownie dobrać właściwości papierów lub masy uzupełniającej, przeznaczonych do wypełnienia ubytków. Było to niezbędne aby zapewnić harmonijne współistnienie materiału nadwerężonego wilgocią i mechaniczną destrukcją w połączeniu z materiałem nowym. Podobnie, jak w omówionych już wcześniej osiągnięciach konserwatorsko-artystycznych Habilitantki, tak i w tym razem nie zawiodły Jej znakomite umiejętności lokowania w materii dzieła niezbędnych dla niego inkluzji, tworzących z nim zarówno techniczną, jak i estetyczną harmonię. Możliwość korzystania przy tym z sugestii autorskich, to dla konserwatora zupełnie komfortowa sytuacja, i, z pewnością interesujące przeżycie dla Autora dzieł: poznanie z bliska mocowania się konserwatorów z fizyczną materią dzieła, by ocalić w nim każdą tłącą się iskierkę autorskiego talentu.

W świetle omówionych w dysertacji badań Habilitantki, ich poprawnej metodyki i wnoszących nową wiedzę ostatecznych ustaleń, naukowy walor rozprawy habilitacyjnej nie budzi wątpliwości. Habilitantka, bazując na własnych badaniach i empirycznej konserwatorskiej wiedzy wykazała zarówno samodzielność, jak i umiejętność nawiązania naukowego dyskursu ze specjalistami innych dziedzin, z którymi współpraca przyniosła obopólne osiągnięcie – Patent Pl. 191.886 uzyskany wspólnie z naukowcami Politechniki w Łodzi: H. Gonera i M. Marcinkowską.

Dużo o tej współpracy mogą również powiedzieć niżej wymienione publikacje Habilitantki:

A.D. Potocka, *Dublowanie jedwabnych obiektów zabytkowych na podłoża syntetyczne zużyciem klejów akrylowych*, ASP w Warszawie, WKiRDS, Warszawa 2002, 170 str.

A.D. Potocka, *Jan Bogumił Plersch. Polichromia w Grodzisku Mazowieckim*, Wyd. „Primum”, Grodzisk Mazowiecki 2004, 114 str.

J, Dąbrowski, H. Gonera, W. Machnowski, M. Marcinkowska, A.D. Potocka, H. Wrzosek, *Nowe zastosowanie jedwabiu naturalnego*, Przegląd Włókienniczy nr 7, 2006, s. 29-32; punktów 5.

A.D. Potocka, M. Marcinkowska, W. Machnowski, H. Wrzosek, *Materiał konserwatorski z udziałem modyfikowanych biochemicznie włókien jedwabiu do konserwacji tkanin zabytkowych*, [w:] Ochrona przed korozją 9s/A/2006, Materiały z IV Międzynarodowej Konferencji naukowej, Łódź 2006, s. 136-139; punktów 6.

A. D. Potocka, *Papier białkowy – nowy materiał konserwatorski zawierający włókna jedwabiu – do konserwacji obiektów zabytkowych*, [w:] Problematyka rozwarstwiania malowideł ściennych i sztalugowych w świetle dotychczasowych dokonań, *Studia i Materiały*, Kraków 2007, ASP, WKiRDS, s. 271-282

W. Machnowski, M. Marcinkowska, A.D. Potocka, H. Wrzosek, *Badania nad wytworzeniem nowego materiału do konserwacji zabytkowych tkanin jedwabnych*, [w:] *Prace i Materiały Historyczne Archiwum Archidiecezjalnego w Łodzi i Muzeum Archidiecezji Łódzkiej*, vol. 4, Łódź 2008, s. 235-265.

A.D. Potocka, *Idea, materia dzieło*, [w:] *Bienias – rękopisy na papierze z jedwabiu*. Katalog wystawy, Kraków 2008, s. 11-17.

G. Kurzyński, E. Kutrys, A.D. Potocka, W. Jędrzejec, *Opis efektów kształcenia w obszarze studiów poświęconych sztuce*, [w:] *Autonomia programowa uczelni, Ramy kwalifikacji dla szkolnictwa wyższego*, red. Ewa Chmielewska, MNiSW, Warszawa 2010.

K. Wrześniewska-Tosik, M. Marcinkowska, A. Niekraszewicz, A.D. Potocka, T. Mik, M. Pałczyńska, *Fibrous Composites Based on Keratyn from Chicken Feathers*, [w:] *Fibres & Textiles in Eastern Europe*, Vol.19, No 6 (89), s. 118-123. Punktów 30.

K. Wrześniewska-Tosik, M. Marcinkowska, A.D. Potocka, A. Niekraszewicz, *Paper – like komposites with chicken Feather*, [w:] *materiały pokonferencyjne XVII Międzynarodowa Konferencja Papiernicza – Progress II*, Łódź 2011.

A.D. Potocka, *Papiery z jedwabiu. Konserwacja automonotypii Grzegorza Bieniasa*, ASP, Warszawa 2011, 14 str.

A.D. Potocka, *Silk Paper. Papier jedwabny*, Primum 2011.22 str.

A.D. Potocka, *Polski papier jedwabny*, [w:] *Nauka i Postęp* nr 2 (7) 2012, s. 21-24.

G. Kurzyński, E. Kutryś, A.D. Potocka, W. Jędrzejec, *Krajowe Ramy kwalifikacji. Szablon dla Wyższego Szkolnictwa Artystycznego*, [w:] *Rozwój i przyszłość wyższego szkolnictwa artystycznego w Polsce*, opracował: G. Kurzyński. Warszawa 2012. 276 str.

A. D. Potocka, *Zagadnienia konserwatorskie i historyczne kolekcji obrazów z pałacu Potockich w Helenowie*, [w:] *Zabytki na Mazowszu 2013*, *Rocznik Konserwatorski*, Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Warszawie, Warszawa 2014 (w druku).

M. Marcinkowska, A.D. Potocka, *Badania możliwości zastosowania mas makulaturowo-pierzowych wypełnionych węglanem wapnia do wytwarzania tektur oraz materiałów biodegradowalnych*, [w:] *Przegląd Papierniczy*, nr 5, 2014, s.283-289, punktów 6.

Do naukowego dorobku Habilitantki należą Jej wystąpienia na konferencjach i sympozjach i sesjach posterów - miała 9 zagranicznych (między innymi w Seulu, Norymberdze i Kaohsiung na Tajwanie) oraz 27 krajowych, co niewątpliwie należy zaliczyć do dużych osiągnięć w zakresie popularyzowania problematyki konserwatorskiej. Oczywistym dorobkiem naukowym są również realizacje projektów badawczych, których w Jej sprawozdaniu (po doktoracie) naliczyłem 11; w tym 3 własne, jako kierownika projektu oraz 8 jako wykonawcy. Ich tematyka, to głównie włókna jedwabne w praktyce konserwatorskiej, a także problematyka jakości kształcenia, organizacji studiów

artystycznych itp., co wiąże się z działalnością Habilitantki w ramach programów MNiSW. Była też recenzentem trzech projektów badawczych.

Osiągnięcia w zakresie dydaktyki

Poza kursowymi zajęciami na II i III roku studiów w Pracowni Konserwacji Malarstwa Sztalugowego, Habilitantka ma wykłady dla studentów III roku na nast. tematy:

- Tkaniny syntetyczne w konserwacji dzieł sztuki;
- Dublaż transparentny w konserwacji dzieł sztuki;
- Nowatorskie materiały w konserwacji dzieł sztuki.

Jest również odpowiedzialna za praktyki studenckie, które organizuje w różnych muzeach kraju. Nadzorowała trzy prace magisterskie, w tym jedną łącznie z pracą teoretyczną, a także była recenzentem dwóch innych prac. Do Jej obowiązków należy także zapewnienie obowiązujących standardów dokumentacji konserwatorskich wykonywanych przez studentów podczas realizacji prac kursowych.

Osiągnięcia w zakresie działalności organizacyjnej

Zarówno osobiste predyspozycje Habilitantki, jak i otwarty stosunek do otaczającej Ją rzeczywistości sprawiają, że aktywnie uczestniczy w życiu środowiska, jeśli uważa je za swoje. Stąd też może poszczycić się bogatym dorobkiem jaki idzie w parze ze społecznym zaangażowaniem i umiejętnością skutecznego działania. A oto jak wygląda Jej aktywność na rzecz środowiska akademickiego, w tym artystycznego: była członkiem Prezydium Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego – IX i X kadencja (2006-2013) – przedstawicielem kurii doktorów w Komisji Uprawnień, w Komisji Edukacji oraz w Zespole Roboczym ds. reformy Krajowych Ram Kwalifikacji (2014). Obecnie jest: członkiem Prezydium Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego – XI kadencja (2014-2017) delegowanym przez Konferencję Rektorów Akademickich Szkół Polskich; w Komisji Uprawnień i w Komisji Edukacji. W 2007 roku była inicjatorką i pierwszą przewodniczącą Ogólnopolskiej Kurii Doktorów Wyższych Uczelni Artystycznych.

Poza stanowiskami w Prezydium Rady Głównej była, i jest powoływana do komisji oraz zespołów eksperckich podejmujących zadania istotne dla środowisk akademickich i nauki polskiej. Jest Ekspertem Ministra NiSW oraz Ministra KiDz.N, przygotowuje dla nich stosowne materiały do publikacji w formie rozporządzeń. Jako Koordynator Krajowy ds. standardów kształcenia w dziedzinie sztuki, ocenia i analizuje treści kierunków artystycznych, ich odniesienia do zmieniających się norm i potrzeb. Pracowała przy nowelizacji ustawy Prawo o Szkolnictwie Wyższym, a także w licznych gremiach eksperckich, między innymi nad „kosztochłonnością nauk artystycznych” oraz kształceniem w ramach „Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki”.

W macierzystej Uczelni Habilitantka od 2006 roku jest członkiem Senatu oraz pełnomocnikiem rektora ds. Krajowych Ram Kwalifikacji (2010), a także przewodniczącą Rady Jakości Kształcenia w warszawskiej ASP. Za aktywną działalność na rzecz Uczelni trzykrotnie otrzymała nagrodę rektora.

Za działalność na rzecz szkolnictwa artystycznego i zasługi dla kultury oraz międzynarodowe osiągnięcia, Minister KiDN przyznał Jej w latach 2006-2014 siedem

nagród, a Generalny Konserwator Zabytków i Stowarzyszenie Konserwatorów Zabytków uznali Jej rozprawę doktorską za najlepszą pracę naukową o ochronie zabytków w 2003 roku.

Międzynarodowe nagrody i wyróżnienia: 2010 – Złoty medal na Międzynarodowej Warszawskiej Wystawie Wynalazków IWIS 2010 (wspólnie z M. Marcinkowską) za wytwarzanie papieru z udziałem włókien białkowych; 2010 – Srebrny medal na Międzynarodowej Wystawie Wynalazków IENA 2010 w Norymberdze (wspólnie z M. Marcinkowską) za wytwarzanie papieru z udziałem włókien białkowych; 2010 – Brązowy medal na Światowej Wystawie Wynalazczości Kobiet KIWIE 2010 Seul, Korea (wspólnie z M. Marcinkowską) za wytwarzanie papieru z udziałem włókien białkowych; 2011 – The IFIACultural Innovation Prize; indywidualna nagroda Prezydenta IFIA za osiągnięcia wynalazcze, CII I- SHOU Universiti Kaohsiung Taiwan 2011; 2011 – Pierwsza nagroda na Międzynarodowej Wystawie Innowacyjności w Kulturze 3 CII I- SHOU Universiti Kaohsiung, za wytwarzanie papieru z udziałem włókien białkowych; 2011 – złoty medal na Międzynarodowej Wystawie Innowacyjności w Kulturze, 3 CII I- SHOU Universiti Kaohsiung, Taiwan 2011, za osiągnięcia wynalazcze.

Za swoiste podsumowanie organizacyjnej działalności i osiągnięć Habilitatki można uznać załączony do dokumentów przewodu habilitacyjnego plik listów gratulacyjnych nadesłanych przez wybitne osobistości reprezentujące polską naukę i sztukę z okazji ponownego Jej wyboru do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i Nauki.

Stwierdzam, że oceniane w niniejszej recenzji osiągnięcia konserwatorskie: artystyczne i naukowe, w tym rozprawa habilitacyjna p. t. *Badania i zastosowanie współczesnych materiałów z włókien jedwabnych w autorskich pracach konserwatorskich*, a także dorobek dydaktyczny i organizacyjny dr Anny Doroty Potockiej, spełniają wymogi obligatoryjne w przewodzie habilitacyjnym odpowiednio do art.16, ust. 1 i 2 aktualnie obowiązującej ustawy (Ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym z dnia 14 marca 2003 roku, Dz. U. nr 65, poz. 595 z późniejszymi zmianami) i na tej podstawie składam Radzie Wydziału Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki ASP w Krakowie wniosek o dopuszczenie dr Anny Doroty Potockiej do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego i publicznej obrony.

prof. dr Wojciech Kurpiak